

PAUZA

Je tu pauza. Ve skřípici přichycená účtenka se na stolku
noční terásky jen nedohledně vlní,
nevelký džbánek s vínem je bezedný. Není tu ani,
kdo by pil; nikdo, je pauza, žádná hlasatelka teď nic
snaživě nechrlí ze své přihrádky
v rozjetém páternosteru programů, brankář se nevznáší
jako matný šlem,
aby ve zpomalení znovu pustil gól. Nikdo nevyhrává,
nikdo nic nikomu
nikam nestrká. Sám tu nejsem, otáčím se ve tmě
k tušeným tělům
a od nich, nedřu se - využívám pauzy. Taky z metra jsou
jen prázdné chodby, snad tudy nikdy ani nesvištěl
běžící pás lidí; nikdo tu narychlo nemete zbylý sajrajt, aby
dojel domů posledním autobusem
a ráno zas vyjel. Nikdo to do nikoho nešije, dvě růžové
tlapy jen pečlivě čistí náboje
a vracejí je do zásobníku. Jen tu a tam - pro formu -
se kropí hřiště,
poklízí se v zavřeném lokále; papír ale náhlým trhnutím
v průvanu uniká lopatce, vyplašený pes mizí u šaten.
(Dáváme bez konce dobrou noc sami sobě, v prodlení tak
hlubokém,
že se šíří dál; pohltilo město i zemi kolem, snaživé sousedy,
nikde nevystřkuje vlajku žádný zbrusu nový kontinent
ani budoucí ráj; scvrklí mickeymousové hryžou kraj strniště,

jenom nepamětná Itálie se v nás útěšně rozlévá.) Pauza,
mé nedopalky za mne obývají popelník,
noční fasády se v sobě navzájem zhlížejí
s málem láskyplnou lhostejností.

Petr Král
Hm ili Míra omylu
Protis, Praha 2006